

R o z s u d o k
V m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a sudcov JUDr. Ley Stovičkovej a JUDr. Ivana Machyniaka v právnej veci navrhovateľa **I. S., a.s.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. M. B., advokátom Advokátskej kancelárie D., s. r. o., so sídlom v B., proti odporcovi **T. L.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. Z. S., advokátkou v B., **o zaplatenie 2 483,05 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 18 C 93/2006, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14.5.2009 sp. zn. 3 Co 439/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 12.6.2007 č. k. 18 C 93/2006-51 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 74 804,45 Sk (2 483,05 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % od 31.1.2006 do zaplatenia a náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil

ustanoveniami § 81 písm. e/ a § 182 ods. 1 a 3 zákona č. 311/2001 Z.z. (Zákonník práce) a tým, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporca zodpovedá za schodok na zverených hodnotách v uplatnenej výške vzhľadom k prevzatiu hmotnej zodpovednosti uzavretím dohody o hmotnej zodpovednosti a zisteniu schodku na zverených mu hodnotách. Vychádzal zo skutočností, že odporca pracoval ako vodič - skladník na distribučnom stredisku D. na základe pracovnej zmluvy z 2.4.2004 uzavretej medzi účastníkmi konania, z ktorej odporcovi vyplývala, okrem iných určitých práv a povinností, aj zodpovednosť za škodu, a že uzavretím Dohody o hmotnej zodpovednosti účastníkmi 2.4.2004 odporca prevzal hmotnú zodpovednosť za zverené predmety, nástroje, hotovosť, ceniny, zásoby, materiál, zverené motorové vozidlo, prevzaté od zamestnávateľa ako aj od tretích osôb, a podľa článku III. ods. 1 sa zaviazal zistený schodok na zverených hodnotách nahradiť v plnej výške, pokiaľ nepreukáže, že schodok čiastočne alebo celkom vznikol bez jeho zavinenia. Vzal do úvahy aj skutočnosť, že vykonaním inventarizácie tovarových zásob navrhovateľom 15.5.2004, 26.6.2004, 24.7.2004, 28.8.2004, 25.9.2004, 30.9.2004, 30.10.2004, 27.11.2004, 22.1.2005, 21.2.2005, 26.2.2005, 19.3.2005, 21.5.2005, 28.5.2005, 25.6.2005, 30.7.2005 a 27.8.2005 na distribučnom stredisku v B., zistil navrhovateľ inventarizačné rozdiely, čím bola spôsobená navrhovateľovi škoda vo forme schodku, t. j. na hodnotách (veciach) určených na obeh alebo obrat, ktoré odporca ako zamestnanec prevzal, spolu vo výške 74 804,45 Sk. Výšku prisúdenej náhrady schodku neodôvodnil. Výšku prisúdeného príslušenstva istiny odôvodnil len poukazom na ustanovenia § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

Krajský súd v Bratislave o odvolaní odporcu rozhodol rozsudkom zo 14.5.2009 sp. zn. 3 Co 439/2007, ktorým rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania. Uvedeným spôsobom rozhodol po zopakovaní a doplnení dokazovania v zmysle ustanovenia § 213 ods. 3 O.s.p. Po zopakovaní dokazovania listinným dôkazom Dohodou o hmotnej zodpovednosti z 2.4.2004 sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa o uzavretí pracovnej zmluvy a dohody o hmotnej zodpovednosti, ktorá tvorila prílohu č. 1 k pracovnej zmluve medzi účastníkmi konania z 2.4.2004 a o zistení inventarizačných rozdielov navrhovateľom na distribučnom stredisku D., ktorý podľa jeho názoru nepovažovali sporným ani účastníci konania. Spornou

považoval skutočnosť, či hodnoty, na ktorých vznikol schodok, boli zverené odporcovi, poprípade aký bol ich stav v dobe ich prevzatia odporcom a vznik schodku na týchto hodnotách. Po doplnení dokazovania o vyjadrenie navrhovateľa, že nedisponuje s dôkazom, ktorým by preukázal prevzatie zverených hodnôt odporcom, dospel k záveru o nenaplnení predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu titulom schodku na zverených hodnotách. Vychádzal zo záveru, že navrhovateľ nepreukázal rozhodujúcu skutočnosť, že tovar, na ktorom navrhovateľ schodok zistil formou rozdielu medzi skutočným stavom zverených hodnôt a údajmi účtovnej evidencie, odporca osobne fakticky prevzal do dispozície v súlade s čl. I ods. 2 písm. b/ Dohody o hmotnej zodpovednosti momentom potvrdenia ich prevzatia (výnosová pokladňa - 57), v dôsledku ktorej skutočnosti odporcovi nevznikla zodpovednosť za vyúčtovanie zverených hodnôt. Nesúhlasil s názorom odporcu o neplatnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti z dôvodu nepresného označenia vykonávanej pracovnej pozície. Vyslovil názor, že z hľadiska platnosti dohody o hmotnej zodpovednosti nie je významné akú funkciu a na akom pracovisku zamestnanec zastáva v dobe jej uzavretia, a či tieto okolnosti sú v nej uvedené, pretože dohodou o hmotnej zodpovednosti prijme zamestnanec zodpovednosť za schodok na akýchkoľvek ďalších hodnotách, ktoré mu budú zverené po uzavretí dohody, pokiaľ pôjde o hodnoty spôsobilé byť predmetom zodpovednosti, t. j. hodnoty ktoré sú predmetom obratu alebo obehu, a zamestnanec má s nimi možnosť nakladať po celú dobu, po ktorú sú mu zverené.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním navrhovateľ, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., nakoľko rozsudkom Krajského súdu v Bratislave bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. Dovolanie odôvodnil tým, že konaním súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a že konanie súdu je postihnuté i inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa navrhovateľa spočíva rozhodnutie odvolacieho súdu aj na nesprávnom právnom posúdení veci. Naplnenie dovolacích dôvodov videl v tom, že odvolací súd nepripustil na jedinom odvolacom pojednávaní 14.5.2009 účasť povereného zamestnanca navrhovateľa Ing. M. M. s odôvodnením, že Občiansky súdny poriadok neumožňuje zastúpenie navrhovateľa dvoma zástupcami, pokiaľ nie sú obaja advokátmi. Poverený zamestnanec navrhovateľa sa zúčastnil pojednávania len ako verejnosť, bez akejkoľvek možnosti vyjadriť sa k prejednávanej veci. Odvolací súd svoje rozhodnutie i napriek námietkam

právneho zástupcu navrhovateľa zúčastneného na konaní nezaprotokoloval. Právny zástupca navrhovateľa namietal priamo na pojednávaní skutočnosť, že poverený zamestnanec navrhovateľa nie je zástupcom navrhovateľa v zmysle ustanovení § 22 až § 28 O.s.p., ale že v osobe povereného zamestnanca navrhovateľa sa dostavil samotný navrhovateľ, a nejde o zastúpenie dvoma zástupcami, ktoré je v rozpore s ustanovením § 24 posledná veta O.s.p. Podľa dovolateľa, keďže navrhovateľ je právnickou osobou, v zmysle § 21 ods. 1 písm. b/ O.s.p. zamestnanec poverený štatutárnym orgánom právnickej osoby koná v jej mene podobne ako štatutárny orgán, a nie je zástupcom právnickej osoby. Navrhovateľovi nepovolením účasti na odvolacom pojednávaní odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom, pretože navrhovateľ nemal možnosť na tomto pojednávaní podávať návrhy, klásť odporcovi otázky, navrhovať dôkazy, vyvracať tvrdenia odporcu a uplatňovať ostatné procesné práva navrhovateľa. Uvedeným procesným postupom odvolacieho súdu bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania, keďže odporcovi odvolací súd umožnil účast' na pojednávaní 14.5.2009 a navrhovateľovi toto právo bezdôvodne uprel. Podľa navrhovateľa došlo k porušeniu ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. a zrejme k porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Dovolateľ namietal aj okolnosť, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 205a O.s.p. akceptoval skutočnosť odporcom tvrdené v odvolaní z 12.7.2007 a v doplnení odôvodnenia odvolania z 13.5.2009, hoci neboli naplnené podmienky ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., nakoľko odporca v odvolaní nenamietal procesné vady konania pred súdom prvého stupňa, bol riadne v predvolaní na pojednávanie konanom 12.6.2007 poučený o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a nepreukázal existenciu skutočností brániacich mu uviesť skutočnosti uvedené v odvolaní už v konaní pred súdom prvého stupňa. Skutočnosť, že si odporca nepreberal zásielky súdu nemožno považovať za objektívnu prekážku brániacu mu uviesť všetky relevantné skutočnosti a navrhnúť všetky dôkazy v konaní pred súdom prvého stupňa. Navrhovateľ namietal tiež okolnosť, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 205 ods. 3 O.s.p. prihliadol na doplnenie odvolania odporcom, doručené mu na pojednávaní 14.5.2009 odvolacím súdom, pretože podľa jeho názoru nešlo o doplnenie odvolania, ale rozšírenie dôvodov nad rámec už podaného odvolania. Doručenie doplnenia odvolania navrhovateľovi priamo na pojednávaní odvolacím súdom považoval dovolateľ za postup odvolacieho súdu, ktorým mu odňal možnosť konať

pred súdom, pretože nemal možnosť sa s ním oboznámiť s dostatočným časovým predstihom a zaujať k nemu stanovisko. Dovolateľ namietal aj porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania odvolacím súdom vyplývajúcej z ustanovenia § 9 a nasl. O.s.p. a § 6 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z., ktoré podľa jeho názoru spočíva v skutočnosti, že odvolací súd prejednával skutočnosti a rozhodol vec bez toho, aby tú istú vec prejednal súd prvého stupňa, pretože rozhodol na základe skutočností uvedených odporcom až v odvolacom konaní. V dôsledku nepriaznivého rozhodnutia odvolacieho súdu nemal navrhovateľ možnosť domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania skutkových zistení a právnych záverov odvolacieho súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 2502/2000. Namietal tiež vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., podľa názoru dovolateľa spočívajúcu v neurčitosti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zamietol návrh bez uvedenia aký návrh zamietá, pričom určitosť výroku súdneho rozhodnutia je významnou z hľadiska prekážky veci právoplatne rozhodnutej. Na podporu ním prezentovaného právneho názoru poukázal na smernicu pléna Najvyššieho súdu z 18.12.1967, Pls 6/67, publikovanú v Zbierke rozhodnutí a oznámení súdov ČSSR pod V/1968, a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 655/2001.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie navrhovateľa zamietnuť. Uviedol, že navrhovateľ bol zastúpený v konaní advokátom a Ing. M. bol pred súdom prvého stupňa vypočutý na pojednávaní 14.05.2009, ktorého sa odporca pre nedoručenie predvolania na pojednávanie nezúčastnil. Podľa odporcu bolo v kompetencii odvolacieho súdu procesne sa vysporiadať s osobami, ktoré sa zúčastnili na pojednávaní s poukazom na účastníkov konania a svedkov a zväziť potrebu vypočutia Ing. M. alebo sa uspokojiť s jeho výpoveďou pred súdom prvého stupňa. Odporca podaním odvolania využil svoj zákonný prostriedok. Doplnením odvolania len podrobnejšie právne zdôvodnil už podané odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238

ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p. neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.).

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, nedostatok spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatok riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je pritom taký postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu zákon priznáva. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide len vtedy, ak šlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a nie tiež pri rozhodovaní.

K odňatiu možnosti navrhovateľa pred súdom konať malo podľa názoru dovolateľa dôjsť tým, že odvolací súd nepripustil účasť na pojednávaní 14.5.2009 povereného zamestnanca navrhovateľa a porušil zásadu rovnosti účastníkov konania tým, že konal len s právnym zástupcom navrhovateľa, odporcom a jeho právnou zástupkyňou, čím znemožnil navrhovateľovi reálny a efektívny výkon jeho procesných práv, pričom rozhodnutie o nepripustení účasti povereného pracovníka na pojednávaní a námietky právneho zástupcu navrhovateľa k uvedenému postupu nezaprotokoloval do zápisnice o pojednávaní.

Podľa dovolateľovho tvrdenia obsah zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo 14.5.2009 nezodpovedá skutočnému priebehu pojednávania, pretože v nej nie je zaznamenané rozhodnutie o nepripustení účasti na pojednávaní povereného zamestnanca navrhovateľa Ing. M. M. a námietky právneho zástupcu navrhovateľa proti uvedenému postupu odvolacieho súdu.

Dovolací súd sa predovšetkým zaoberal skutočnosťou, či k dovolateľom tvrdenému postupu odvolacieho súdu došlo. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom, pretože dovolateľ neberie zreteľ na povahu zápisnice o pojednávaní, ktorá pokiaľ obsahuje zákonom stanovené náležitosti je

verejnou listinou (§ 134 O.s.p.).

Náležitosti zápisnice, vrátane zápisnice o súdnom pojednávaní, upravujú ustanovenia § 40 O.s.p. a § 52 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy. Podľa ustanovenia § 40 ods. 1 O.s.p. o úkonoch, pri ktorých súd koná s účastníkmi alebo vykonáva dokazovanie, spisuje sa zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávacia vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh dokazovania a uvedie sa obsah prednesov a výroky rozhodnutia; ak nahrádza zápisnica podanie, musí mať aj jeho náležitosti. Podľa § 52 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. zápisnica o súdnom pojednávaní okrem náležitostí ustanovených predpismi o konaní pred súdmi obsahuje všetky podstatné okolnosti a poučenia poskytnuté súdom. V zápisnici o súdnom pojednávaní sa uvedie presný čas začiatku a skončenia súdneho pojednávania; v zápisnici sa vyznačí aj doba, počas ktorej bolo súdne pojednávanie prerušené.

Zápisnica o pojednávaní je verejnou listinou, teda listinou, ktorá sa od listín súkromných odlišuje svojou dôkaznou silou; potvrdzuje, ak nie je preukázaný opak, pravdivosť toho, čo je v nej osvedčené (ustanovenie § 134 O.s.p.). Tento dôsledok je však možné spojiť len s takou zápisnicou, ktorá obsahuje náležitosti požadované vyššie citovaným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku a Spravovacieho a kancelárskeho poriadku. Ak sú tieto náležitosti splnené, učíní dovolací súd zistenie o prítomných účastníkoch priamo zo spisu (v ňom obsiahnutej zápisnici o pojednávaní pred odvolacím súdom). Dôsledkom toho, že zápisnica o súdnom pojednávaní je verejnou listinou i pravdivosti v nej osvedčených údajov, je prenos dôkazného bremena. Ak tvrdí účastník, že údaje uvedené v zápisnici o súdnom pojednávaní sú nepravdivé, resp. neúplné, je na ňom aby k svojim tvrdeniam ponúkol a navrhol dôkazy, ktorých prostredníctvom by svoje tvrdenia o opaku preukázal.

V danom prípade zápisnica o pojednávaní pred odvolacím súdom obsahuje všetky predpísané náležitosti, pričom z jej obsahu žiadna zo skutočností, ktoré dovolateľ tvrdí v rovine ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., neplynie. Nepodáva sa z nej predovšetkým, že by na pojednávaní bol prítomný poverený pracovník navrhovateľa Ing. M. M. aj len ako verejnosť a

už vôbec nie, že jeho účasť na pojednávaní odvolací súd nepripustil. Z obsahu spisu nevyplýva ani tvrdenie navrhovateľa, že Ing. M. M. bol štatutárnym orgánom navrhovateľa povereným zamestnancom, nakoľko v spise o tom niet zmienky, tobôž listinného dôkazu. O námietkach proti protokolácii a návrhoch na doplnenie protokolu rozhoduje predseda senátu pri pojednávaní (§ 40 ods. 3 O.s.p.); týmito námietkami sa nadriadený súd pri rozhodovaní vôbec nemôže zaoberať. Ak má prítomný účastník konania (jeho zástupca) za to, že zápisnica o pojednávaní neodráža verne dej v pojednávacej miestnosti, je to dôvodom k uplatneniu námietky do protokolácie, o ktorej je súd povinný rozhodnúť; povahou veci je pritom dané, že takú námietku môže účastník, ktorý sa pojednávania zúčastnil (a to aj prostredníctvom zástupcu) uplatniť najneskôr do skončenia onoho pojednávania. Podľa obsahu skúmanej zápisnice však navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca takú námietku neuplatnil.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že tvrdenie navrhovateľa o nepripustení účasti povereného zamestnanca Ing. M. M. na pojednávaní odvolacím súdom nemá oporu v spise. Navrhovateľ na preukázanie opaku toho, čo je v zápisnici zachytené, resp. neúplnosti zápisnice, neponúkol a ani nenavrhol žiaden dôkaz.

Podľa navrhovateľa prítomnosťou uvedených osôb odvolací súd porušil zásadu rovnosti účastníkov v konaní, pretože navrhovateľ prostredníctvom ním povereného zamestnanca nemohol na tomto pojednávaní podávať návrhy, klásť odporcovi otázky, navrhovať dôkazy, vyvracať tvrdenia odporcu a uplatňovať ostatné procesné práva navrhovateľa. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd zásadu rovnosti účastníkov konania neporušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal i tým, či obstojí navrhovateľom tvrdené porušenie hlavy piatej Listiny základných práv a slobôd (ďalej len "Listina"). V tomto smere dovolateľ argumentoval porušením čl. 37 ods. 3 Listiny tým, že postupom odvolacieho súdu bola porušená rovnosť účastníkov konania. Z tohto hľadiska je vždy treba skúmať, či skutočnosti vytýkané napadnutému rozhodnutiu sú spôsobilé vyvolať ujmu práve na tých právach, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva. Rovnosť účastníkov konania je v civilnom konaní konkretizovaná

v § 18 O.s.p., ako aj v ďalších ustanoveniach tohto právneho predpisu. Najmä ide o právo konať vo svojej materčine, vyjadriť sa ku všetkým dôkazom (§ 123 O.s.p.), nahliadať do spisu a činiť si z neho výpisky (§ 44 O.s.p.), predniesť a doplniť svoje návrhy na záver pojednávania (§ 118 O.s.p.), byť vždy riadne predvolaný na pojednávanie (§ 115 O.s.p.), ako aj právo na riadne doručenie vydaného rozhodnutia (§ 158 O.s.p.). V tomto smere dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k právnickej osobe navrhovateľa rovnosť účastníkov konania nebola postupom odvolacieho súdu porušená. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zásada rovnosti účastníkov konania sa týka ich postavenia procesného. Tvrdenie, že postupom odvolacieho súdu mal byť porušený tiež čl. 36 Listiny, resp. čl. 6 Zmluvy o ochrane základných práv a slobôd, teda právo na prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom, v spravodlivo vedenom procese, dovolací súd konštatovať nemohol. Všetkým stranám sporu bola daná rovnaká možnosť prezentovať svoje názory pred súdom, pričom skutočnosť, že právnická osoba navrhovateľa konala prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, bolo vecou jej slobodného rozhodnutia. Účastník sa môže dať v konaní pred súdom zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 24 ods. 1 O.s.p.). Oprávnenie zvoliť si zástupcu je právom zaručené (čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), a jeho zmyslom je poskytnúť procesným právam a povinnostiam účastníka kvalifikovanú ochranu. Zástupca účastníka vybavený plnomocenstvom pre celé konanie je oprávnený na všetky právne úkony, ktoré môže urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.), či už je ním advokát (§ 25 O.s.p.) alebo všeobecný splnomocnenec (§ 27 O.s.p.). Zástupcovi doručuje súd vždy písomnosti; účastníkovi len vtedy, ak má v konaní niečo osobitne vykonať (§ 49 ods. 1 O.s.p.). Zástupcu je preto vždy treba predvolať na pojednávanie (§ 115 O.s.p.). Ak je účastník zastúpený advokátom, vykonáva svoje procesné práva a povinnosti prostredníctvom tohto zástupcu. Z právnej úpravy procesného postavenia zástupcu účastníka logicky vyplýva, že uvedený záver o podmienkach existencie vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá vychádza zo situácie absentujúceho účastníka, je nutné primerane vzťahovať i na situáciu, keď za tých istých podmienok súd vec prejedná v neprítomnosti účastníkovho zástupcu. Prípustná modifikácia tohto záveru je daná len výslovnou aktivitou samotného účastníka, ktorý je vo vzájomnom vzťahu dominantný a nenahraditeľný, ktorý môže prekážku na strane zostávajúceho zástupcu odstrániť tým, že si zvolí zástupcu iného, prípadne prijme substitučné zastúpenie iným advokátom podľa § 25 ods. 3 O.s.p. V danej veci však z obsahu

zápisnice o pojednávani pred odvolacím súdom z 14.5.2009 vyplýva (ako už bolo konštatované), že pojednávania pred odvolacím súdom sa zúčastnil právny zástupca navrhovateľa. Možno teda konštatovať, že odvolací súd neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože na pojednávani zúčastnený právny zástupca navrhovateľa bol oprávnený k rovnakým procesným právam i povinnostiam ako samotný navrhovateľ. Odvolací súd navrhovateľovi neznemožnil zúčastniť sa na pojednávani, na ktorom rozhodol o veci a vykonal doplnenie dokazovania, ku ktorým sa mohol a využíjúc túto možnosť, aj vyjadril právny zástupca navrhovateľa. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú nepodložene tvrdil navrhovateľ.

Je potom bez právneho významu k prejednávanej veci, že v prípade konania za právnickú osobu povereným zamestnancom (§ 21 ods. 1 O.s.p.) nejde o jej zastúpenie upravené v ustanoveniach § 24 až 28 O.s.p.

Dovolateľ namietal aj odňatie možnosti konať pred súdom spočívajúce v tom, že doplnenie odvolania mu bolo doručené až na odvolacom pojednávani a preto nemal možnosť sa s ním oboznámiť s dostatočným časovým predstihom a zaujať k nemu stanovisko.

Právom každého účastníka je, aby jeho vec súd prejednal v jeho prítomnosti a aby mu súd poskytol dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania. Uvedená zásada je obsiahnutá v ustanovení § 115 ods. 2 O.s.p., ktoré platí aj pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), podľa ktorého predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Čas na prípravu pojednávania je určený najmä na to, aby si účastník mohol overiť správnosť tvrdení a údajov druhého účastníka, aby mohol zodpovedne pripraviť a posúdiť svoje stanovisko, aby mohol vyhľadať potrebné doklady a pod. V prípade, že súd účastníka riadne a včas v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. predvolá na pojednávanie, ale v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku nezabezpečí, resp. opomenie účastníkovi pred pojednávanim doručiť

písomnosť druhého účastníka s dôležitým skutkovým a právnym obsahom a vo veci rozhodne, napriek tomu, že účastník z dôvodu nedostatku času na prípravu pojednávania požiadal o odročenie pojednávania, týmto postupom mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Postup, ktorým odníme účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý obsahoval zistenie významné pre jeho rozhodnutie, a vytvorí tak dotknutému účastníkovi konania podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania, je nielen porušením základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj porušením princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Predmetná zásada je aj obsahom ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p., podľa ktorej odvolanie vo veci samej doručí v prípade vadného doručovania súdom prvého stupňa odvolací súd ostatným účastníkom a vyzve ich, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie odporcu bolo navrhovateľovi doručené do vlastných rúk 17.8.2007, ku ktorému sa 23.8.2007 písomne vyjadril. Z obsahu spisu vyplýva, že doplnenie odvolania odporcu z 13.5.2009 doručil odvolací súd navrhovateľovi do vlastných rúk na pojednávaní 14.5.2009. Doplnenie odvolania neobsahuje však odlišný skutkový a právny rozbor veci, okrem námietky neplatnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti z 2.4.2004 z dôvodu neurčitosti uvedenia v nej pracovnej pozície odporcu, ktorú ale odvolací súd neučinil rozhodujúcou skutočnosťou, z ktorej plynúci právny záver by bol rozhodným pre posúdenie danej veci. Preto aj keď doplnenie odvolania doručil navrhovateľovi až na pojednávaní 14.5.2009 (skôr ho doručiť nemohol vzhľadom k jeho doručeniu súdu 13.5.2009), keďže z neho nevychádzal pri svojom rozhodnutí (nemalo naň vplyv), neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že by mu znemožnil sa s ním oboznámiť s dostatočným časovým predstihom a zaujať k nemu stanovisko. Navyše navrhovateľ po doručení doplnenia odvolania nepožiadala o odročenie pojednávania za týmto účelom. Vychádzajúc zo skutočností, že navrhovateľ nepožiadala o odročenie pojednávania za účelom zaujatia stanoviska k doplneniu odvolania, ktoré obsahovalo novú skutočnosť, na ktorej odvolací súd nezaložil svoj zmeňujúci rozsudok, dovolací súd dospel k záveru, že svojím postupom nepriečiacim sa procesnému ustanoveniu § 115 ods. 2 O.s.p., neodňal odvolací súd navrhovateľovi možnosť konať

pred súdom. Uvedený záver vyplýva z toho, že novou skutočnosťou, ku ktorej jedine mohol navrhovateľ zaujať stanovisko bola skutočnosť, ktorá nebola relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci.

Dovolateľ namietal aj porušenie zásady dvojinštančnosti súdneho konania odvolacím súdom podľa jeho názoru spočívajúcej v skutočnosti, že odvolací súd prejednával skutočnosti a rozhodol vec bez toho, aby tú istú vec prejednal súd prvého stupňa, pretože rozhodol na základe skutočností uvedených odporcom až v odvolacom konaní. V dôsledku uvedeného nemal možnosť domáhať sa riadnym opravným prostriedkom preskúmania skutkových zistení a právnych záverov odvolacieho súdu.

Ako už bolo uvedené vyššie odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia takých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O takýto postup ide tiež v prípade, že odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa bez rešpektovania zásad stanovených v ustanovení § 213 O.s.p. Preto sa dovolací súd zamerlal na posúdenie pravdivosti tvrdenia navrhovateľa, že odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z iného skutkového stavu, než aký zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 ustanovenia § 213 O.s.p.

Podľa § 213 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu) odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Podľa odseku 2 ustanovenia, ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Podľa odseku 3, ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám. V zmysle

§ 213 ods. 4 O.s.p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a. Podľa odseku 5 odvolací súd môže doplniť dokazovanie aj vykonaním ďalších dôkazov, ktoré nenavrhol účastníci konania, za podmienok uvedených v § 120 ods. 1 tretej vete alebo pri zisťovaní väd konania podľa § 212 ods. 3. Ak ide o konanie podľa § 120 ods. 2, odvolací súd vždy sám doplní dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, aj keď to účastníci nenavrholi, ak ich nevykonal súd prvého stupňa. Podľa odseku 6 dokazovanie podľa odsekov 4 a 5 vykoná odvolací súd sám alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa alebo dožiadaného súdu. Podľa odseku 7, ak odvolací súd vykoná dokazovanie podľa odseku 6 prostredníctvom súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa vykoná dokazovanie podľa pokynov odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa podľa potreby rozhodne aj podľa § 139 a § 141. Ak v súvislosti s vykonávaním dokazovania je podané proti jeho uzneseniu odvolanie, vec predkladá odvolaciemu súdu až po vykonaní nariadeného dokazovania.

Súd prvého stupňa vychádzal pri svojom rozhodnutí zo skutkového zistenia o uzavretí Dohody o hmotnej zodpovednosti účastníkmi konania počas trvania pracovného pomeru 2.4.2004 a zisteného schodku na zverených hodnotách inventúrnymi zápismi. Odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia o uzavretí Dohody o hmotnej zodpovednosti účastníkmi konania počas trvania pracovného pomeru 2.4.2004 a zisteného schodku na zverených hodnotách inventúrnymi zápismi, pričom na pojednávaní zopakoval dokazovanie listinným dôkazom Dohodou o hmotnej zodpovednosti z 2.4.2004 a doplnil dokazovanie o skutkové zistenie, že navrhovateľ nedisponuje dôkazom preukazujúcim prevzatie zverených hodnôt odporcom. Vychádzajúc z rozsudkov oboch súdov nižších stupňov možno dospieť k záveru, že vychádzali zo zhodných skutkových zistení o uzavretí Dohody o hmotnej zodpovednosti účastníkmi konania počas trvania pracovného pomeru 2.4.2004 a zisteného schodku na zverených hodnotách inventúrnymi zápismi. Rozdielnym bolo len skutkové zistenie odvolacieho súdu o tom, že navrhovateľ nepreukázal prevzatie zverených hodnôt odporcom, ktorý skutkový záver neučinil predmetom svojich úvah a hodnotení súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa vychádzajúc z nie úplne správneho právneho posúdenia veci v tom, že pre zodpovednosť zamestnanca postačuje uzavretie Dohody o hmotnej zodpovednosti a zistenie schodku na zverených hodnotách, bez preukázania zverenia týchto

hodnôt do dispozície inak zodpovedného zamestnanca, nevykonal dokazovanie na preukázanie prevzatia zverených hodnôt odporcom, pretože túto skutočnosť nepovažoval rozhodnou pre rozhodnutie v danej veci. Odvolací súd správne aplikujúc ustanovenie § 182 ods. 1 Zákonníka práce doplnil dokazovanie o dôkaz preukazujúci prevzatie zverených hodnôt odporcom s negatívnym výsledkom. Možno preto uzavrieť, že odvolací súd nevychádzal z iných skutkových zistení než súd prvého stupňa, ale v súlade s ustanovením § 213 ods. 4 O.s.p. doplnil dokazovanie vykonaním ďalšieho dôkazu navrhnutého odporcom v odvolaní za splnenia podmienky § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p., pretože odporca vzhľadom k tomu, že nebol riadne počas konania pred súdom prvého stupňa súdom poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., mohol v odvolacom konaní uplatniť odvolacím dôvodom skutočnosť a dôkaz, ktorý nebol uplatnený pred súdom prvého stupňa, ktorým uplatnil skutočnosť, že neprevzal od navrhovateľa na základe Dohody o hmotnej zodpovednosti zverené hodnoty. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd neporušil svojím procesným postupom princíp dvojinstančnosti súdneho konania jednotnej sústavy súdov, ale dodržal princíp neúplnej apelácie zakotvený do nášho právneho poriadku novelou Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenou zákonom č. 501/2001 Z.z. účinnou od 1. januára 2002. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o neporušení zásady dvojinstančnosti súdneho konania odvolacím súdom, a preto k záveru o neodňatí navrhovateľovi možnosti konať pred odvolacím súdom.

Dovolací súd ďalej skúmal, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania. Procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., na ktorú musí odvolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Dovolateľ tvrdil porušenie zásady odvolacím súdom obsiahnutej v ustanovení § 205a O.s.p. tým, že bezdôvodne akceptoval odporcom tvrdené skutočnosti a navrhnuté dôkazy až v odvolacom konaní.

Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vyhovel návrhu na zaplatenie náhrady škody titulom schodku na zverených hodnotách. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti a akceptoval aj schodok na zverených hodnotách, avšak zohľadniac skutočnosť namietanú odporcom v odvolaní zmenil napadnutý rozsudok a návrh zamietol s odôvodnením, že odporca neprevzal do osobnej dispozície zverené hodnoty, na ktorých bol schodok zistený.

V rámci dokazovania sa vytvára skutkový podklad pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p. ukladá súdu povinnosť poučiť účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť ešte pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, a tiež, že na dôkazy označené a predložené neskôr nebude prihliadnuté. Ak bol účastník konania riadne poučený v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., môže skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa, uplatniť v odvolaní iba za podmienok taxatívne určených v § 205a písm. a/ až d/ O.s.p. Takéto (pred súdom prvého stupňa neuplatnené) skutočnosti alebo dôkazy sú pri odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a/ sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c/ odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, d/ ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa účastníkom poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. nedal. V rámci prípravy pojednávania doručil súd prvého stupňa navrhovateľovi predvolanie na pojednávanie spolu s uznesením (č. l. 43), ktoré obsahovalo poučenie podľa § 114 ods. 2 O.s.p. obdobné poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o povinnosti predložiť alebo označiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliadne. Z relácie pošty, ktorou okrem predvolania na pojednávanie, súd prvého stupňa doručoval odporcovi aj návrh na začatie konania

a uznesenie obsahujúce poučenie v zmysle § 114 ods. 2 O.s.p. mu nebolo doručené, pretože mu bolo doručené náhradným spôsobom (zásielku neprevzal v odbernej lehote), ktorý spôsob doručenia tohto uznesenia vylučuje ustanovenie § 114 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého jeho náhradné doručenie do vlastných rúk je vylúčené. Ani doručenie uznesenia v zmysle § 114 ods. 2 O.s.p. odporcovi nič nemení na skutočnosti, že mu zo strany súdu nebolo dané poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Skutočnosti tvrdené v danom prípade odporcom až v odvolaní, by mohli byť prípustným odvolacím dôvodom, len ak by vykazovali znaky uvedené v § 205a ods. 1 písm. c/ a d/ O.s.p. Zo spisu vyplýva, že v odvolaní odporcu takto uplatnené skutočnosti je možné považovať za prípustný odvolací dôvod. Pokiaľ teda odvolací súd v súlade s § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako prípustný odvolací dôvod vzal na zreteľ skutočnosti uvedené odporcom až v odvolaní, nedopustil sa inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Postupoval preto v súlade so zákonom, keď vykonal dokazovanie na odporcom až v odvolaní tvrdenú skutočnosť, že zverené hodnoty, na ktorých bol zistený schodok, neprevzal do svojej osobnej dispozície. Pokiaľ túto skutočnosť vyplývajúcu z dokazovania aj odvolací súd pri svojom rozhodnutí zohľadnil, považujúc ju rozhodujúcou pre svoje rozhodnutie, postupoval správne.

Inou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci označil navrhovateľ tiež okolnosť, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 205 ods. 3 O.s.p. prihliadol na doplnenie odvolania odporcom, doručené navrhovateľovi na pojednávaní pred odvolacím súdom 14.5.2009 do vlastných rúk odvolacím súdom, pretože podľa jeho názoru nie je doplnením odvolania, ale rozšírením dôvodov nad rámec už podaného odvolania, ktorá skutočnosť vyplýva zo spochybňovania platnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti, spochybňovania prevzatia tovaru odporcom do sféry jeho hmotnej zodpovednosti, a tiež z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže

odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, a dôvody odvolania môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať. Toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Porovnajúc odvolanie odporcu z 12.7.2007 a doplnenie odôvodnenia odvolania odporcu z 13.5.2009, dospel dovolací súd k záveru, že ostatne uvedené podanie odporcu je len podrobnejším právnym zdôvodnením už vo veci podaných odvolacích dôvodov, okrem námietky neplatnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti z 2.4.2004 z dôvodu jej rozporu s ustanovením § 35 Občianskeho zákonníka, pretože pracovnú pozíciu odporcu v nej uvedená skladník nikdy odporca nevykonával, ale vykonával len pracovnú pozíciu vodiča. Námietka neprevzatia tovaru odporcom do sféry jeho hmotnej zodpovednosti bolo uvedené už v odvolaní (č. 1. 55) keď odporca uviedol, že prevzal motorové vozidlo a denne preberal tovar na rozvoz pripravený skladníkom na paletách, ktorý vždy aj riadne denne vyúčtoval a schodok uhradil, a sám zo skladu tovar nikdy nebral. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku sa zaoberal aj otázkou platnosti Dohody o hmotnej zodpovednosti uzavretej účastníkmi 2.4.2004 z pohľadu námietky odporcu z dôvodu nepresného označenia funkcie odporcu v nej, ale svoj záver nepovažoval relevantným pre rozhodnutie o prejednávanej veci, pretože ho neučinil predmetom svojich úvah a hodnotení vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, pretože vychádzal z rozhodnej skutočnosti, že odporca neprevzal do osobnej dispozície hodnoty, na ktorých bol zistený schodok.

Dovolateľ namietal tiež vadu, ktorá mala podľa jeho názoru za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., podľa dovolateľa spočívajúcu v neurčitosti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zamietol návrh bez uvedenia, aký návrh zamietá, pričom určitosť výroku súdneho rozhodnutia je významnou z hľadiska prekážky veci právoplatne rozhodnutej.

Z ustanovenia § 155 ods. 1 prvá veta O.s.p. vyplýva, že obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Obsah výroku rozsudku musí vyjadriť vzťah k obsahu návrhu na začatie konania. V prejednávanej veci súd prvého stupňa vo výroku rozsudku vo veci samej uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 74 804,45 Sk so 6 % úrokom z omeškania

od 31.01.2006 do zaplataenia, čím plne vyhovel návrhu navrhovateľa z 18.4.2006. Odvolací súd konajúc o odvolaní odporcu vo výroku rozsudku vo veci samej zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh zamietol. Keďže rozsudok odvolacieho súdu nadväzuje na rozsudok súdu prvého stupňa a je s ním v spojení, možno v danej veci dospieť k záveru o určitosti výroku rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým zmenil návrh na začatie konania vyhovujúci rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by v konaní došlo k vadám podľa § 237 O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/) a nezistil ani, že by bolo konanie postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/) a pristúpil preto k preskúmaniu opodstatnenosti posledného dovolacieho dôvodu uplatneného dovolateľom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. spočívajúcom v tom, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dospel pritom k záveru, že obsah dovolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Nesprávnym právnym posúdením veci (či určitej právnej otázky) v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., je také posúdenie, pri ktorom odvolací súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis nesprávne vyložil alebo nesprávne aplikoval. V danej veci dovolací súd v rozhodnutí odvolacieho súdu také pochybenie nezistil.

So zreteľom na obsah žaloby, obranu odporcu, spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu a obsah dovolania, je zrejmé, že ťažisko dovolacieho konania v prejednávanej veci spočíva v riešení otázky, či boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu podľa ustanovenia § 182 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce. Konštrukcia tejto osobitnej zodpovednosti je založená na tom, že zamestnanec, s ktorým bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, nevyúčtoval hodnoty zverené mu na základe tejto dohody, hoci ich bol povinný vyúčtovať, takže vznikol schodok. Je to zodpovednosť za predpokladané zavinenie, spočívajúce v tom, že zamestnanec

nesplnil povinnosť vyúčtovať zverené hodnoty. Základnou právnou charakteristikou schodku je, že zamestnancovi zverené hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, chýbajú. Skutočnosť, že zamestnanec a zamestnávateľ uzavreli platnú dohodu o hmotnej zodpovednosti, sama osebe neznamená, že zamestnanec bude vždy zodpovedať podľa § 182 Zákonníka práce. Táto zodpovednosť prichádza do úvahy len vtedy, ak dôjde ku škode vo forme schodku, t. j. na hodnotách (veciach) určených na obeh alebo obrat, ktoré zamestnanec prevzal. Ide napríklad o veci, ktoré má zamestnanec v sklade, ktoré sa prepravujú, finančné prostriedky a podobne. V žiadnom prípade sem nemožno zahrnúť pracovné pomôcky a motorové vozidlo, ktoré má zamestnanec ako vodič užívať.

Z hľadiska skutkového stavu bolo v preskúmvanej veci zistené (správnosť skutkových zistení v tomto smere navrhovateľ v dovolaní napáda len v tom, že odvolací súd nemal na základe odvolania odporcu doplniť dokazovanie o preukázanie prevzatia zverených hodnôt odporcom), že odporcovi, ktorý mal s navrhovateľom uzavretú platnú dohodu o hmotnej zodpovednosti, neboli dané do dispozície zverené hodnoty, na ktorých vznikol schodok zistený inventarizáciou.

Keďže základnou právnou charakteristikou schodku je, že chýba hodnota, ktorú je zamestnanec povinný vyúčtovať, a v danej veci chýba moment zverenia hodnôt určených na obeh alebo obrat do dispozície odporcu, nevznikla odporcovi povinnosť vyúčtovať nezverené hodnoty.

Z uvedeného vyplýva, že dovolanie navrhovateľa bezdôvodne vytýkalo odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie nie je správne. Keďže dovolací súd nezistil ani vady konania podľa § 237 O.s.p., ani iné (v § 237 O.s.p. neuvedené) vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uvedený opravný prostriedok rozsudkom zamietol (§ 243b ods. 1 časť vety pred bodkočiarkou O.s.p.).

V dovolacom konaní (procesne) úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1

O.s.p.). Úspešný účastník síce uplatnil právo na náhradu trov dovolacieho konania spočívajúce v trovách jeho právneho zastúpenia, trovy ale v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku nevyčísliť. Keďže odporcovi okrem trov právneho zastúpenia preukázateľne iné trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. augusta 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová